

Arrest

nr. 190 080 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten.

Op 19 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 19 januari 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 25 oktober 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.01.2012 werd ingediend door de persoon die verklaart te heten:

T.(...) A.(...) G.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Nigeria

geboren te K. op 20.03.1975

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag van mijnheer voldoet niet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Mijnheer legt een vals paspoort voor waarmee noch zijn identiteit, noch zijn nationaliteit bevestigd kunnen worden. De resultaten van het paspoortonderzoek dd. 09.09.2013 werden toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.”

Op 19 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing wordt op 7 februari 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Over de gegrondheid

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van machtsmisbruik.

3.1.1. De verzoekende partij vat haar enig middel als volgt samen in haar synthesememorie:

“1.

Overwegende dat de tegenpartij één enkele motivatietak gebruikt betreffende de documentaire toestand van het inbrengen van de aanvraag tot regularisatie.

Dat men zich eerst kan verbazen dat, om haar plicht van goede administratie te eerbiedigen, de tegenpartij de voorzorgsmaatregel niet heeft genomen om aan de vragende partij of aan zijn Raadsman te laten weten dat er een probleem was met het ter ondersteuning van de aanvraag ingediende identiteitsbewijs.

Dat ervan voortvloeit dat de tegenpartij de aanvraag niet heeft behandeld met de zorg waarbij ze verplicht is, en dat ze het principe van goede administratie heeft geschonden.

2.

Overwegende dat de tegenpartij ten onrechte, en zonder het minste bewijsmateriaal te bezorgen, beweert dat het voorgelegde paspoort een valsheid was.

Overwegende dat de tegenpartij nagelaten heeft bewijsmateriaal te bezorgen dat op zo'n motivatie kan uitlopen.

Overwegende dat de tegenpartij het nummer dan het beluchte paspoort niet eens in de beschrijving van haar motivatie aanduidt...

Dat indien, zoals ze dit beweert, de bewijzen zich in het administratief dossier betreffende de vragende partij bevinden, ze nalaat in acht te nemen dat, in dit stadium van de procedure, de vragende partij geen toegang heeft tot het betuchte administratief dossier.

Dat ervan voortvloeit dat de vragende partij niet over de elementen beschikt die hem zou toelaten de beslissing te begrijpen die zijn identiteitsbewijs als valsheid bestempeld.

Overwegende dat de tegenpartij niet eens in de beschrijving van de aangevallen beslissing aanduidt of het paspoort in beslag werd genomen en of hij bij de griffie van de bevoegde Rechtbank van Eerste Instantie werd ingelegd, en onder welk notitie nummer....

Overwegende dat indien zo'n procedure niet werd eerbiedigt, het onmogelijk is voor de tegenpartij op een ernstige manier tot de conclusie te komen dat het paspoort, waarvan geen enkel identificatie element in de aangevallen beslissing te voorschijn komt, een valsheid is.

Overwegende dat de vragende partij zelf niet tot de verificatie kan overgaan van de oprechtheid van de motivatie van de tegenpartij omdat deze de referenties in de aangevallen beslissing niet heeft vermeld die zouden toelaten om bij het parket van de Procureur des Konings de juistheid van de motivatie van de tegenpartij te verifiëren.

Dat, wat de vragende partij betreft, hij niet door Meneer de Procureur des Konings over de betuchte paspoort werd aangeropen toen hij er een kopij van aan zijn aanvraag ter regularisatie heeft toegevoegd.

Dat de tegenpartij geen communicatie heeft gevraagd van het origineel van de betuchte paspoort, en dat ze zonder dit origineel de authenticiteit ervan niet op een gepaste manier heeft kunnen verifiëren.

Overwegende dat de motivatie van de aangevallen beslissing in hoge mate aanvechtbaar is.

Dat de tegenpartij het principe van de hierboven vermelde middelen heeft geschonden en dat de beslissing gelijk is aan een afwezigheid van motivatie.

Dat de beslissing moet worden nietig verklaard.

Overwegende dat, voor het overige, de tegenpartij probeert de door de verzoekende partij ontwikkelde middelen in het inleidende verzoek tegen te spreken.

Overwegende dat de tegenpartij in haar memorie een reeks feiten ontwikkeld die niet in de aangevochten beslissing voorkomen...

Dat de verzoeker met reden heeft aangehaald dat de aangevochten beslissing helemaal niet de bijzonderheden aanduidt die toelaten haar motivatie te begrijpen betreffende het paspoort dat in de aangevochten beslissing gekwalificeerd wordt als "een vals paspoort".

Dat het enkel referentie-element "paspoortonderzoek dd 09.09.2013" niet voldoende is om aan de verzoeker toe te laten de motivatie betreffende zijn paspoort te begrijpen.

Dat als de resultaten van het gezegde onderzoek aan het administratief dossier relatief aan de verzoeker werden gevoegd, de tegenpartij heeft verzuimd er een kopij van te behouden ter attentie van de verzoeker die geen recht heeft tot zijn administratief dossier."

3.1.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag van de verzoekende partij niet voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat het door de verzoekende partij bijgebrachte document ter staving van haar identiteit en nationaliteit een vals paspoort voorlegt zodat het niet aanzien kan worden als een bewijs van haar identiteit en nationaliteit.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
– *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
– *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)”*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart.

Zoals reeds gesteld geldt de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen ze derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag.

De Raad merkt op dat het *in casu* niet betwist is dat de verzoekende partij bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een kopie van haar Nigeriaans paspoort heeft gevoegd.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot dit stuk gesteld dat: *“Mijnheer legt een vals paspoort voor waarmee noch zijn identiteit, noch zijn nationaliteit bevestigd kunnen worden. De resultaten van het paspoortonderzoek dd. 09.09.2013 werden toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij contact heeft opgenomen met de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valsheden van de federale politie (hierna: de CDBV). Op 9 september 2013 ontvangt de verwerende partij antwoord van de CDBV. Na referentie naar de verzoekende partij middels vermelding van haar naam, geboorteplaats en -datum, paspoortnummer, plaats van afgifte en geldigheidsdatum wijst de CDBV op de volgende concrete resultaten van het onderzoek van het paspoort van de verzoekende partij: *“Controle op basis van de ontvangen kopij heeft uitgewezen dat het hier om een kopij van een valse identiteitsbladzijde van het Nigeriaans paspoort nummer A01425613 GAAT; Het karakter waarmee de variabele identiteitsgegevens werden ingevuld is verkeerd, evenals de code in de machine leesbare zone. Sinds 2007 werden er in Nigeria nieuwe paspoorten afgeleverd (E-paspoorten). Dit model kan dus niet meer officieel zijn afgeleverd.”*

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt er dus wel degelijk een onderzoek te zijn uitgevoerd naar de echtheid van de door haar ter gelegenheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde kopie van een paspoort. Deze resultaten bevinden zich in het administratief dossier van de verzoekende partij. Op grond van de ‘wet openbaarheid van bestuur’ had de verzoekende partij toegang kunnen verkrijgen tot haar administratief dossier voor het indienen van het beroep. De verzoekende partij kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat ze in dit stadium van de procedure geen toegang tot het administratief dossier heeft. De verzoekende partij brengt geen stuk bij waaruit blijkt dat ze inzage in het administratief dossier gevraagd heeft en dat dit haar geweigerd werd. Voorts kon de verzoekende partij het administratief dossier op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen raadplegen, waar het administratief dossier sinds 5 december 2013 kon geraadpleegd worden. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij dit voorafgaand aan het indienen van de synthesememorie of de terechtzitting gedaan heeft. Daarenboven voegt de verwerende partij nogmaals de resultaten van het onderzoek van de CDBV aan de nota met opmerkingen toe. Bij het indienen van de synthesememorie had de verzoekende partij de vaststellingen van de CDBV, waarvan de verwerende partij melding maakt in de nota met opmerkingen, kunnen weerleggen, wat ze nagelaten heeft. Een synthesememorie is inderdaad bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden, maar ook om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), *in casu* de synthesememorie.

Nu het onderzoek van de CDBV zich in het administratief dossier bevindt, en de verzoekende partij geen pogingen ondernomen heeft om het dossier te raadplegen of om de resultaten ervan te

weerleggen nadat ze de nota met opmerkingen ontvangen had, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij zelf niet kan overgaan tot de verificatie van de oprechtheid van de motieven van de verwerende partij.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij het origineel document niet opgevraagd heeft, wijst de Raad erop dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de gegevens of de informatie op een kopie of afschrift zouden verschillen van deze op het origineel van haar paspoort. Minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Verder blijkt niet dat de verzoekende partij is overgegaan tot het voorleggen van het origineel van het paspoort. In de mate waarin de verzoekende partij ervan overtuigd lijkt dat een onderzoek van het origineel van haar paspoort desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden, stelt zij dat de verwerende partij de bestreden beslissing nam zonder kennis te nemen van alle belangrijke factoren en zij zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, dient er immers op gewezen dat de zorgvuldigheidsplicht waarop zij zich blijkens de bewoordingen van haar verzoekschrift lijkt te beroepen, ook op haar, als rechtsonderhorige, rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, *DE GRAEVE*) en dat zij hieraan niet heeft voldaan, nu zij, niettegenstaande zij daartoe de mogelijkheid had, het origineel van haar paspoort niet heeft gevoegd, noch voorgelegd. Bovendien doet de omstandigheid dat de verwerende partij met betrekking tot het gevoerde onderzoek naar de authenticiteit van het paspoort, niet beschikte over het origineel, maar slechts over een afschrift of kopie, geen afbreuk aan de vaststelling dat het paspoort onmiskenbare onregelmatigheden vertoont. Eén en ander klemmt des te meer daar de verzoekende partij voormelde concrete resultaten van het onderzoek naar het door haar voorgelegde paspoort geenszins betwist of weerlegt.

Het gegeven dat het paspoort van de verzoekende partij niet in beslag genomen werd of dat de procureur des konings haar hierover niet heeft aangesproken, doet op zich geen afbreuk aan de vaststellingen van de CDBV of aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont niet aan dat *in casu* niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd of dat enige onzorgvuldigheid in de besluitvorming voorligt waar de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omdat deze aanvraag niet was vergezeld van een kopie van een internationaal paspoort, een nationale identiteitskaart of gelijkwaardige reistitel, noch een geldige motivering die de verzoekende partij toelaat vrij te stellen van deze voorwaarde. Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er sprake is van machtsmisbruik.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS